

ERIK ANNERS:

Till bröders hjälp

Inför valet 1976 publicerade jag boken "Den socialdemokratiska maktapparaten". Boken väckte en viss uppståndelse i valrörelsen. Inte för att den var märkvärdig genom nya fakta, mycket som stod där visste man förut, men bara till detaljerna, inte till helhetsbilden. Jag blev själv skrämjd ju tydligare jag kunde se hela det enorma socialdemokratiska maskineriet för tvångsvis uttagning av pengar från enskilda och det allmänna. Maskineriet användes för organiserandet av otaliga maktcentra på samhällslivets alla områden och för insättandet av pengar och maktcentra till förvärv och utövning av politisk makt. Själva kärnan i denna väldiga kaka av organisationer "till bröders hjälp" var och är naturligtvis SAP och LO.

Carl Johan Ljungberg (red): **Till bröders hjälp. Socialdemokratin, makten och miljarderna.** Timbro 1991

Inför valet 1991 har Timbro med Carl Johan Ljungberg som redaktör utgivit boken "Till bröders hjälp". Den tar upp temat från 1976, och utvecklar det även på områden, som inte behandlats lika ingående tidigare: bl a presstödet utnyttjande, den socialdemokratiska beföringspolitiken och den privilegielagstiftning, som gjort facket till en så mäktig plattform för de socialdemokratiska politiska och fackliga funktionärerna.

Timbros bok är mer skrämmande än den från 1976. För det första visar den att socialdemokraterna med stor kraft och skicklighet byggt ut sin grundval av varandra inbördes stödjande organisationer: SAP, LO, ABF, Hyresgästernas Riksförbund. Folkets Hus och Folkets Park-orga-

nisationerna, Pensionärernas riksorganisation o s v. Det är oerhörda belopp av allmänna medel, som tillförs apparaten. Socialdemokraterna använder snart sagt varje anslagsbeviljande församling, där de har majoritet, till att bevilja sig själva anslag. Timbroboken visar att det inte längre – som på 70-talet – är fråga om 10-tals eller 100-tals miljoner kronor utan om miljarder. Det är inte heller längre fråga om c:a 10 000-tal av det allmänna – eller i vissa fall LO-betalda valarbetare, som mobiliseras för ett par månaders valrörelse, utan om flera 10 000-tal. För det andra visar boken att de borgerliga regeringarna åren 1976-1982 lät apparaten expandera i godan ro! Denna oförlåtliga passivitet har man senare fått dyrt betala.

Redan siffran på maktapparatus tillgång på kvalificerade heltidsarbetande utredningsexperter är talande. Boken dokumenterar denna tillgång till 503 personer, varav 105 i regerings- och riksdagskanslierna till en kostnad av 35 miljoner kronor helt betalda av allmänna medel och 100 personer i "Arbetslivscentrum"; kostnad 43 miljoner kronor, som till övervägande del är skattefinansierat. Man förstår då lättare hur socialdemokraterna hela tiden kan hitta på nya organisationer och nya metoder att berika sin apparat och göra den effektivare.

Det är bara ett fel med boken. Den skulle kommit för ett år sedan – eller senast i våras. Så välskriven som den är av den författargrupp, som står bakom – Olof Ehrenkrona är den mest kände, – klart enkelt och kraftfullt, förtjänar den störst möjliga läsekrets och den får absolut icke glömmas bort efter valet.

Tvärtom blir den en värdefull vägledning om en borgerlig regering äntligen tar

på sig uppgiften att genom ekonomiska beskränkningar och maktbegränsande lagstiftning hugga åtminstone några huvuden av denna socialistiska hydra. Det är med en rysning man föreställer sig vad den

hydran skulle kunna ställa till med om den genom AP-fondernas socialisering också fick ett avgörande inflytande över det enskilda näringslivet.

JOHAN ANDERSSON:

Liken i garderoben

Kulturskribenten och Rysslands-kännaren Staffan Skott har givit ut en bok med det talande namnet "Liken i garderoben", med undertiteln "Vänsterpartiets förflutna 1917-1989". Skott ger en utförlig redogörelse för de svenska kommunisternas historia. Arbetet underbyggs genomgående med citat, på ett roande och avslöjande sätt beskrivs kommunisternas svängar genom 1900-talet.

Staffan Skott: **Liken i garderoben. Vänsterpartiets förflutna 1917-1989.** Tiden 1991

Humor är överhuvudtaget ett utmärkande drag i "Liken i garderoben". Det kan kanske tyckas att ämnet inte lämpar sig för humoristiska inslag, men humorn har alltid varit ett viktigt medel i kampen mot ondskans krafter. Inte minst i Östeuropa har folkhumorn varit en samlande kraft mot förtryckarsystemen.

Framställningen är väl genomarbetad och fylld av fakta. Det presenteras emel-

lertid inte några nya uppgifter i "Liken i garderoben", utan det allra mesta är sedan tidigare känt för den initierade läsaren. Detta faktum gör emellertid inte boken mindre viktig. Det är tvärtom väsentligt att dessa fakta ånyo presenteras, dels för att de är okända för större delen av befolkningen, dels för att vi ständigt skall påminnas om vänsterpartiets komprometterande förflutna.

Då vänsterpartiet numera försöker framställa sig som ett rumsrent och demokratiskt parti, är det naturligtvis extra angeläget att påvisa vilken kärna detta parti egentligen har bakom den populistiska fasaden. Staffan Skott konstaterar helt riktigt att en av de viktigaste orsakerna till att partiet fortfarande existerar och t o m sitter i den svenska riksdagen, är den mänskliga glömskan.

Ett märkligt inslag i framställningen är den stora vikt, som Skott lägger vid vinterkriget betydelse för de svenska kommunisternas utveckling. Skott menar att ställningstagandet för Sovjetunionen i kriget var en händelse av avgörande betydelse.

delse, som formade partiets identitet, och han kallar t o m vänsterpartiet för "vinterkrigets barn".

Tolkningen ter sig något märkvärdig. Jag kan inte se att vinterkriget skulle vara den avgörande händelsen för kommunistpartiets karaktär. Genom en utbrytning ur Socialdemokraterna bildades 1917 Sveriges Socialdemokratiska Vänsterparti. Redan 1919 blev partiet en del av den kommunistiska internationalen och 1921 antogs ett nytt partinamn, Sveriges Kommunistiska parti.

Genom detta anslöt sig partiet definitivt till tron på revolutionära och våldsamomstörtande samhällsförändringar. Genom beslutet att bli en del i den kommunistiska internationalen gav partiet upp sin självständighet och underkastade sig Sovjetunionens ledning. Det är med detta som partiets identitet skapas. Vinterkriget är bara en av många prövningar av den väg som SKP valt att slå in på.

Vänsterpartiets historia utmärks av en i det närmaste slavisk följsamhet mot Moskva. SKP/VPK/V har alltid följt husbondens röst och de omvärderingar som skett i partiets historia har alltid skett på signal från de sovjetiska kommunisterna. Partiet har försvarat Stalins enorma re-

pression, jämställt England och Frankrike med det nationalsocialistiska Tyskland, haft intima relationer med samtliga kommunistpartier i Östeuropa osv.

Staffan Skott menar att de svenska kommunisterna har ett stort ansvar för att de "organiserat och engagerat arbetat för att sprida detta helvetessystem". Vänsterpartiets skuld består, enligt Skott, främst av två faktorer, dels har partiet aktivt medverkat till att sprida desinformation om förhållandena i Sovjet och Östeuropa, dels har "våra hemmakommunister inte varit utan betydelse för situationen i öststatsdiktaturerna".

Skott ställer i slutet av sin bok frågan "Hur har de bara kunnat?" Något utförligt försök att besvara frågan gör han emellertid inte, vilket inte heller är hans syfte. Skott vill "enbart" presentera information om de svenska kommunisternas historia.

Att finna ett rimligt svar på den av Skott ställda frågan, måste vara en central uppgift i kulturdebatten. För att det öppna samhället i framtiden skall kunna försvara sig mot dem som hotar det, är det av stor betydelse att veta vilka krafter som driver dem som lockas av totalitära läror.